

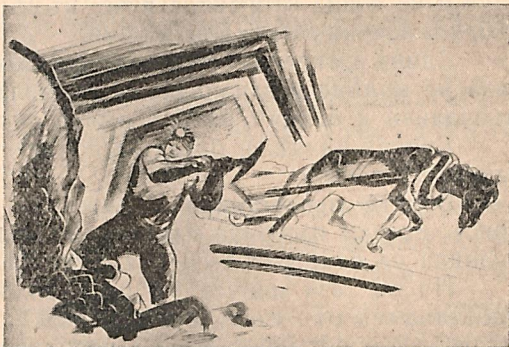
блещукаха малките карбитни лампи и осветяваха изпотените им и изчерпени лица.

Тъй тукъ се бѣха събрали отъ всички краища на страната. Имаше и чужденци. Но въ рудника трудътъ и неволята ги сближиха, и тѣ си живѣеха като истински братя.

Оставаше още половинъ часъ до смѣната. Тѣ щѣха да излѣзатъ горе, при слънцето и пролѣтътъ, а на тѣхно мѣсто щѣха да дойдатъ други — работниците отъ трета смѣна. И така е всѣки день и всѣка нощъ. Рудникътъ бѣше винаги пълень.

Презъ тази смѣна при забой номеръ 11 работѣше любимиятъ старъ конь Пиринъ. Още отъ малко конче той бѣше слѣзълъ дълбоко въ рудника и цѣли дванадесетъ години не бѣше излизалъ. И долу, срѣдъ вѣчната нощъ, Пиринъ ослѣпѣ. Ала той така добре познаваше всички галерии и забои, че нито единъ пътъ не се бѣше препъвалъ или блѣсвалъ въ нѣкоя подпорна греда.

Примиренъ и тихъ влачеше стариятъ и добъръ Пиринъ тежките вагончета и ги завличаше при машината, гдето бѣха наредени десетки други пълни вагончета. Вървѣше той изъ задимената галерия и си спомняше за своята родна Пиринъ-планина, гдето е слушалъ боровитѣ лесове да пѣятъ чудна пѣсень. Той е тичалъ тамъ по зеленитѣ и многоцвѣтни губери на полянитѣ и

следъ това е отивалъ при майка си. Тя нѣжно го е погалвала, и викъ на радостъ се е изтръгвалъ отъ гърдитѣ ѝ.

Кжде си ти скѣпа, моя Пиринъ планина!

Тамъ, пѣятъ ли пакъ лесоветѣ и цвѣтятъ ли цвѣтята!..

А сега слѣпъ, старъ и изнемощялъ, той тежко стѣпваше изъ мръсната галерия и носѣше тежката си мѣжа.

— Пиринъ, живъ и здравъ ли си? — запитваше го всѣки работникъ, покрай когото минѣше.

Стариятъ конь наостряше уши, обръщаше се къмъ страната, отгдето идѣше гласътъ ѝ, следъ това, безъ да спре, продължаваше своя пътъ.

Въ забой номеръ 11 работѣха трима души. Двамата копаеха, а третиятъ товарѣше вагончетата. Тѣ и тримата имаха жени и деца, които бѣха оставили въ далечни и бедни селца.

Копачитѣ мълчаливо забиваха тежките кирки въ твърдитѣ черни пластове. Но този, който товарѣше, започна своя обичаенъ разговоръ съ стария конь.